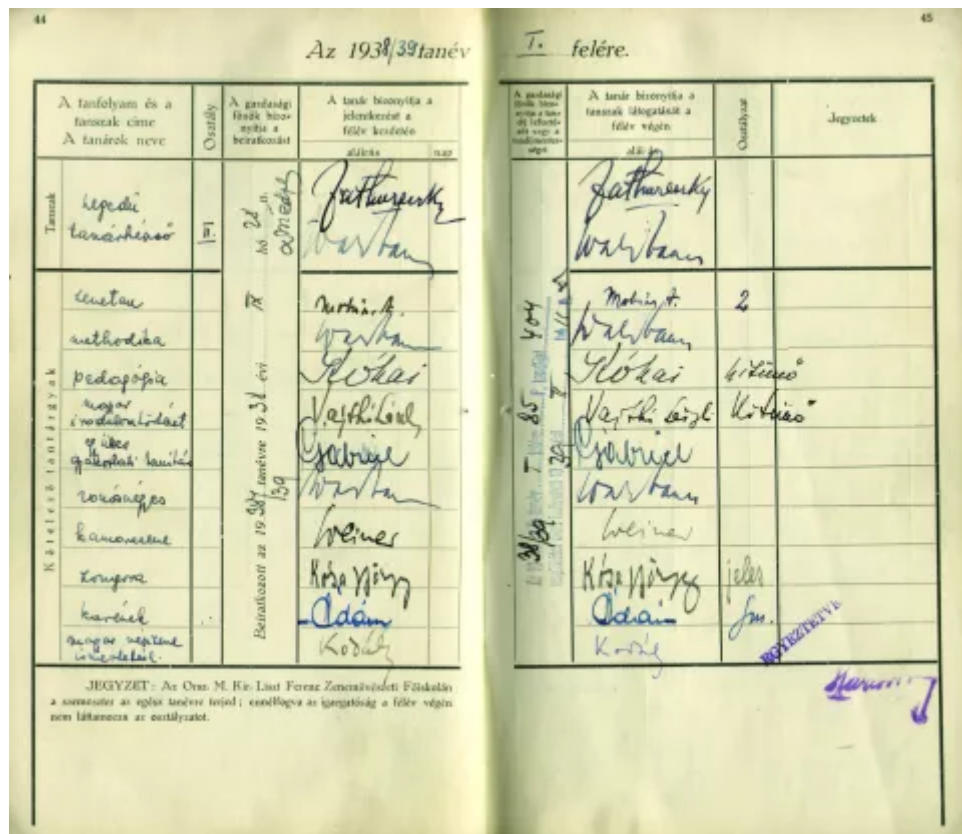

Szeszlerné Göndör Márta Zeneakadémiai Leckekönyve

Ez az irat a zeneakadémiai leckekönyvem az 1938/39-es tanévből. Az az érdekes benne, hogy az utolsó aláírás Kodály Zoltáné.

A Zeneművészeti Főiskola hallgatója lettem, miután befejeztem a középiskolát. Ez nem volt akkor akármilyen! A zsidótörvények [lásd: zsidótörvények Magyarországon] alatt nőttem bele a diplomába. Zathureczkytől nagyon sok biztatást kaptam és ingyen tanítást, mert azért sose kért pénzt, hogy velem külön foglalkozott. Felhozatta apámat is a lakására, és ott dicsért engem. Nekem nagyon sokat adott a Zeneakadémia. Amikor népzeneből kollokváltam a gregorián és a magyar pentaton népzene összehasonlításából, az sosem felejttem el. Amit tudtam, azt megfeleltem, amit nem, ott hallgattam. Kaptam a sűgást, de én csak nem mondtam. A harmadik visszakerdezés után Kodály Zoltán, a tanár, elkérte a leckekönyvemet. Visszaadta, és én azt láttam beleírva, kitűnő. Háromszor sem mondtam semmit! Nagyon szerettem Kodályt, és nagyon hálás vagyok, hogy találkozhattunk. A metodika tantárgy is nagyon érdekelt, és Waldbauer Tanár úr vonósnégyese elbűvölt [Waldbauer Imre (1892--1952) hegedűművész és Kerpely Jenő (1885--1954) gordonkaművész által 1909-ben megalapított kvartett. A második világháború előtt a kor vezető hazai kamaraegyüttesének számított, mely kortárszenei produkciók mellett a klasszikus vonósnégyes-repertoárt is ápolta. Waldbauer Imre 1919-től a Zeneművészeti Főiskola tanára volt. 1946-ban az Egyesült Államokban telepedett le. -- A szerk.]. A Zeneakadémia lehetőséget adott, hogy önként, ismétlőként diplomázzak, még egyszer járjak egy tanévet. Be is iratkozhattam, fizettem a tandíjat, de nem számoltak bele a zsidótörvény arányszámába. Abban nem volt már rám hely, de tanulhattam, és ez nagyon fontos volt. A diplomám már a harmadik zsidótörvény után lett az enyém.

